

„Jézus Krisztus tegnap ma és mindörökké ugyanaz.“
(Zsid. 13:8)

KÖRLEVÉL

Április 2018

Jubileumi-Kiadás
1948 – 2018: 70 éves Izráel
1958 – 2018: 60 éves a
Szabad Népmisszió Krefeld

Teljes szívből köszöntelek mindnyájatokat világszerte a mi Urunk és Megváltónk Jézus Krisztusunk drága nevében a Ján 8:31 -el:

„Amennyiben ti megmaradtok az Én Igémben, így valóban az Én tanítványaim vagytok ...“

Mikeás próféta határozottan fellépett a 400 próféta ellen, akik hamis befolyás alatt prófétáltak, és ezt mondta: *„Az élő URRA esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az ÚR mond nekem!“* (1Kir. 22:14).

Ez az én döntésem is kezdettől fogva. Isten embere egyértelműen kikiáltotta az ő üzenet átadásának a végén: *„Hallja meg ezt az egész nép!“* (1Kir. 22:28).

Egy a valóságnak megfelelő igazi hang kikiáltja most is: „Halljátok meg ti népek mind!“:

„Öröktől fogva mindörökké vagy te, ó Isten“ (Zsolt. 90:2).

„Az ég és a föld elmúlik, de az Én beszédeim soha többé el nem múlnak!“
(Lk. 21:33).

„»... de az Úr beszéde megmarad mindörökké.« Ez pedig az a beszéd, amely üdvözetként lett hirdetve nektek“ (1Pt. 1:25).

Számunkra csak az lehet érvényes, ami „Isten Szavában“ – a Bibliában írva áll. Az alkotási beszámolásra vagy a megváltási tervre vagy minden tanításra vonatkozólag, hagyjuk Istent magát az Ő Szava által hozzánk szólni. A félreértéseket és elméleteket áthagyjuk azoknak, akik nem hisznek Istennek. Az első különbséget már a teremtetési valóság és az evolúciós elmélet között láthatjuk. Aki nem tudja elhinni ami az első versben áll írva: *„Kezdetben teremte Isten az eget és a földet“*, annak gondot okoz minden egyes vers a Biblia

végéig. Ami az örökkévalóság előtt volt és az örökkévalóság után lesz, azt rábízuk az örökkévaló Istenre. Mi visszamegyünk az idő kezdetéhez és főleg a kegyelemi idő kezdetéhez.

Emez előterjesztésünk fő célkitűzése a következő korszakok rövid megvilágításában áll:

Az átmenet az Ószövetségből az Újszövetségbe, nevezetesen az Újtestamentumba.

A Jézus Krisztus gyülekezetének megalapítása és az apostolok ideje.

Az első háromszáz év időtartama a Nicseai zsinatig.

A sötét középkor ezer éve a 14. századig.

A reformáció és az azt követő 500 év és mi történt valójában.

A Jézus Krisztus visszajövele előtti utolsó üzenet, amely most van hangoztatva.

Először is nagyon fontos tudni és elhinni, **hogy Isten mindent az Ő ígéretei szerint tesz**, amelyeket kimondott az Ő Szavában. „... *így ismerjétek el tehát teljes szívetekkel és teljes lelketekkel, hogy nem veszett el (nem maradt beteljesületlenül) egyetlen szó sem azokból az áldást hozó ígéretekből, amelyeket megígért titeketek vonatkozóan az Úr, a ti Istenetek; nem, mind beteljesedett rajtatok, nem maradt egyetlen egy sem azokból beteljesületlenül*“ (Józs. 23:14). Mindazt, amit az Ószövetség prófétái a Szent Szellem ihletése alatt előrelátóan hirdettek, az Újszövetség első versétől kimutatják az apostolok az ő beteljesedésükben. „... **Mert valahány ígérete van Istennek, azokra Őbenne van az »Igen«; és ezért Őáltala következik be az »Ámen« is, az Isten dicsőségére általunk**“ (2Kor. 1:20).

Az átmenet az Ótestamentumból az Újtestamentumba

„A törvény és a próféták Jánosig voltak; ezután az Isten országa az üdvösség üzenetével van hirdetve, és mindenki erőnek erejével betolakodik abba” (Lk. 16:16).

„Hallgasd! Egy hívó hang kiált: »Törjétek utat a pusztában az ÚRNAK!, egyengessetek egy utat a kietlenben Istenünknek!»“ (Ézs. 40:3). Ez a prófécia beteljesedett a Keresztelő János szolgálata által; így találjuk igazoltan

a Mt. 3:3, Mk. 1:3, Lk. 3:4, Ján. 1:23 -ban. Az Úr anyja, aki értesítette Zakariást a Keresztelő János születése felől, azt mondta: „... **már anyja méhétől fogva megtelik Szent Szellemmel. Izráel fiai közül sokakat visszavezet az Úrhoz, az ő Istenükhöz; és ő az, aki Őelőtte (az Úr előtt) jár az Illés szellemével és erejével, hogy az atyák szívét a fiak szívéhez és az engedetleneket az igazak gondolkodásmódjára térítse, hogy egy jól felkészült népet állítson az Úr elé**“ (Lk. 1:15-17). Ámen.

Születése után megtelt az apja, Zakariás, Szent Szellemmel és kimondta a prófétikus szavakat a Keresztelő János szolgálatával kapcsolatban: „... **hogy nyilvánvaló legyen az Ő irgalmassága atyáinkkal szemben, és megemlékezzék az Ő Szent Szövetségről ...**“ (Lk. 1:72).

„... **hogy meggyőzze az ő népét az üdvösség felismeretét illetően, amelyben bűneik bocsánata által részesednek ...**“ (Lk. 1:77).

A második ígéretet az Ótestamentumból, amely a Keresztelő János szolgálatát illeti és a Mal 3:1 -ben írva áll, maga az Úr igazolta a Mt. 11:10 és a Lk. 7:27 -ben: „**Mert ő az, akire az Írás Szava hivatkozik: »Vegyétek vitathatatlanul tudomásul: Én elküldöm előtted az Én követemet, hogy elkészítse előtted az utat.**« ... “

Amikor Jánosnak fel lett téve a kérdés: „*Avagy te vagy-e a Krisztus?*“, azt felelte: „*Nem.*“ „*Avagy Ilyés vagy-e?*“ „*Nem.*“ „*A Próféta vagy-e?*“ Ő azt felelte: „*Nem.*“ (Jn. 1:19–21). A 23. versben elolvashatjuk a Szentírás alapuló bizonyosságát, az ő kilétére vonatkozva: „*Erre ő így felelt: »Én kiáltó hangja vagyok annak, aki a pusztában kiált: »Készítetek az ÚRNAK az utat!«, ahogyan Ézsaiás próféta parancsba adta vala (Ézs. 40:3).*«“

János eme hangos felszólalást intézhette az őt hallgatóknak: „**Én csak vízzel keresztellek titeket a megtérésre; de az aki utánam jön, erősebb nálamnál és én arra sem vagyok méltó, hogy az Ő saruját levegyem: Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket**“ (Mt. 3:11).

A megígért útkészítő (előfutár) szolgálatán keresztül vissza lett térítve az ószövetségi atyák szíve az újszövetségi gyermekek **hitéhez és egy jól felkészült nép lett az Úr elé állítva** (Lk. 1:17). Teljesen fontos volt az ígéret szerinti próféta üzenetét meghallgatni, elhinni és megkeresztelkedni.

Az írástudókat és a farizeusokat, akik elutasították a Keresztelő János szolgálatát, elítélte az Úr Jézus a nép előtt a következő szavakkal: „**Ám a farizeusok és a törvénytudók elutasították az Isten törvényhatárait az ő személyükre, azáltal, hogy nem hagyták magukat bemelegíteni általa**“ (Lk. 7:30).

Egy hang hangosan kiált: Lehetséges volt a Tórát csókolni, a Szent Írást olvasni, Isten megváltásáról beszélni, a Messiás és az Ő előhírnökének Ilyésnek eljövételéről (Mt. 17:10) prédikálni, a Zsoltárokat énekelni, a Szombatot megtartani, az áldozatokat bemutatni, **de aztán mindkettőt, mind az előfutárt, mind a Messiást elutasítani és az ő meglátogatásuk kegyelmi napját nem felismerni** (Lk. 19:42-44). A nagy lecke ebből így hangzik: Csak aki elhitte az előfutár üzenetét és megkeresztelkedett, ismerte fel és fogadta el a Messiást.

„De amikor beteljesedett az idő, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született és a törvénynek alá lett vetve; hogy Ő legyen az, aki a törvény alatt levőket megváltsa, hogy hozzájussunk a Fiússágba való beültetésünkhöz. Mivel pedig most fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Szellemét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: »Abba, Atya!«” (Gal. 4:3-6).

Amikor beteljesedett az ígélet a Zak. 9:9 -ből és az Úr bevonult egy szárnak vemhén Jeruzsálembe (Lk. 19:28-44), örvendeztek a hívők és ezt hangoztatták: **„Hozsiánna a Királynak, aki jön az Úr nevében!”** A szellemileg vak írástudók meg akarták őket állítani az ő dicsőítésükben (39.v), de a Megváltó így szólt hozzájuk: **„Én mondom nektek: Amennyiben ezek hallgatnának, a kövek fogják hozzá kiáltani!”** Aztán átnézett Jeruzsálem felett és szíve fájdalmából sírt: **„Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, sírt fölötte és így szólt: »Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is, hogy mi az, ami a te békességedre szolgál! De most már el maradt rejtve a te szemeid előtt. Ez a bírósági bejelentés követte: »Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak fel körülötted, körülzárnak és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ követ bűntetésből azért, mert nem ismerted fel kegyelmi meglátogatásod idejét»**» (41-44). Krisztus után 70 -ben elpusztította Titus tábornok az ő seregével Jeruzsálemet és a templomot. Most is rendkívülien fontos, hogy részt vegyünk abban, amit Isten eme időszakaszra ígéletben adott.

Egy hang hangosan kiált: Ádám és Éva óta eltelt 4000 év, amikor a megígért Szabadítóra vártak, aki Isten magvaként kellett eljöjjön (1.Móz. 3:15). Amikor elérkezett a beteljesedés ideje **nem ismerték fel** a szellemi vezetők és ezek lojális emberei, **Isten kegyelmes meglátogatásának a napját**. A vallási vezetők vakok voltak és vezették a vakokat, akik az ő szentírási értelmezéseikkel megtévesztették az embereket. Azokról, akik nem hittek a Messiásban, azt mondja az Ige: **„Ő az Övei közzé jött, de az Övei nem fogadták be Őt”**. Mindazonáltal a hívőkről ez áll írva: **„... mindazokat pedig, akik befogadták Őt, megajándékozta azzal, hogy jogigényt állíthatnak Isten fiaivá lenni, tudniillik mindazok, akik az Ő nevében hisznek”** (Ján. 1:11-12). Ámen. Így volt a kezdetben. Így volt minden gyülekezeti korszakban. Így áll a helyzet ma is.

Jézus Krisztus gyülekezetének megalapítása Jeruzsálemben

A gyülekezet megalapítása természetfeletti módon zajlott le a Szentszellem kiáradása által. Az Ap.Csel. 1. részében értesülünk afelől, hogy a feltámadott Megváltó 40 napot töltött az Ő tanítványaival és az Isten országának dolgairól beszélt velük (3.v). Ennélfogva megismételte az ígéretet: „... *mert János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára eme napok után, Szent Szellemmel kereszteltettek meg*“ (V5).

A Lk. 24:36-51-ben megmutatta a feltámadott ÚR az Ő tanítványainak, a beteljesedett Igehelyeket az Ótestamentumból. Ő megnyitotta nekik az ő szellemi felfogóképességüket, úgy hogy felismertek minden próféciát, az Ő szenvedéseivel, az Ő halálával, és az Ő feltámadásával kapcsolatban. Ő így szólt nekik: „*Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az Ő nevének alapján a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől elkezdve*“ (46-47v) és így fejezte be: „*És vegyétek vitathatatlanul tudomásul: Én elküldöm titeket az Én Atyám ígéretének örökségét; ti pedig maradjatok itt a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel!*“ (49v). Azután szemeik előtt felvétetett a mennybe (Lk. 24:51; Ap.Csel. 1:9).

A Szent Szellem kitöltése után a pünkösd napján Péter apostol tanúskodni tudott: „... *ez az ígéret beteljesedése, amiről Jóel így prófétált: »Az utolsó napokban fog beteljesedni, így szól az Isten, ekkor kitöltök Szellemből minden halandóra úgy, hogy fiaitok és leányaitok prófétikusan beszélnek és ifjak látomásokat látnak, véneiteknek pedig kinyilatkoztatásban lesz részük álomban*“ (Ap.Csel. 2:16-17).

Péter megtartotta az első prédikációt a Szent Szellem közvetlen ihletése alatt. A 37-ik verstől a 41-ig tájékoztatva vagyunk arról, hogy mi történt, amikor a néptömeg a prédikáció által foglyul lett ejtve: „*Amikor ezt hallották, úgy jártak mintha szíven szúrták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoloktól: »Mit tegyünk, atyámfiai férfiak?» Péter így válaszolt nekik »Tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjete meg valamennyien a Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára és akkor megkapjátok a Szent Szellem ajándékát. Mert titeket kapcsolatosan érvényes ez az ígéret és gyermekeitekkel, akik még távol vannak, akiket csak elhív magának az ÚR, a mi Istenünk.*“ Először a prédikáció, ezt követve a hallgatóság hite és engedelmsége a bererítkezés által. „*Akik pedig befogadták az Ő beszédét, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk*“ (Ap.Csel. 2:41).

Egy hang hangosan kiált: Halljátok meg ezt ti népek mind: A pünkösdi napján meg lett tartva az alapvető Igehirdetés, amely az apostolok korszakában mindenütt érvényben volt és még ma is érvényes a Jézus Krisztus gyülekezetében! Az első órától kezdve, az Újszövetség első napjától minden megtörtént, ami a megváltás tervéhez tartozik, úgy amint az Ószövetségben előre be lett jelentve. Ezt a tényt tanúsítja Pál apostol az ő első levelében: „**Én, Pál, Krisztus Jézusnak egy szolgája, elhivatottság által lettem apostolnak elküldönítve, hogy hirdessem az Isten üdvösségének az üzenetét, amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért**“ (Róm. 1:1-2). Ámen.

Samáriában Fülöp evangélista prédikált. „*De amikor most hittek Fülöpnek, aki az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevéről szóló Evangéliumot hirdette nekik, megkeresztelkedtek, férfiak és nők egyaránt*“ (Ap.Csel. 8:12). Jeruzsálemből eljöttek az apostolok és: „*ezek imádkoztak az ő megérkezésük után értük, hogy részesüljenek a Szent Szellem ajándékában; mert ez még egyikükre sem szállt rá, hanem csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére*“ (15-16.v).

Az Ap.Csel.10-ik fejezetében Péter apostol a római csapatkapitány, Kornélius házában hirdette a Jézus Krisztus megváltási üzenetét: „**»És Ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot arról, hogy Ő az Istentől rendelt bírója élőknak és holtaknak. Őérette tesznek bizonyosságot a próféták valamennyien mind, hogy mindaz, aki hisz Őbenne, az Ő neve által bűnbocsánatot nyer ... Vajon megtagadhatja-e a vizet valaki ezektől az emberektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy megkapták a Szent Szellemet mint mi?«** És úgy rendelkezett, **hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében**“ (Ap.Csel. 10:42-48).

Amikor Pál apostol Efézusban prédikált a János tanítványainak, azt olvasuk az Ap.Csel. 19:5-6 -ban: „**Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevében;** és amikor Pál rájuk tette a kezét, **leszállt rájuk a Szent Szellem,** úgy hogy különböző nyelven szóltak, és prófétikus beszéltek... Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által“ (V11).

Mindaddig, amíg az Úr Jézus Krisztus gyülekezete a földön van, világszerre minden hívő számára érvényes az, amit Péter apostol a pünkösdi napján kifejtett: „**Mert titeket kapcsolatosan érvényes az ígélet és gyermekeitekkel, és mindazokkal is, akik még távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk**“ (Ap.Csel. 2:39).

Egy hang hangosan kiált: A Jézus Krisztus gyülekezetében az első és az utolsó prédikációnak, az első és az utolsó bemelegítésnek pontosan meg kell egyeznie. Ez az örökérvényű minta az Igehirdetéshez: Hit – Kereszttség –

Szellem keresztség. Ami az élő Isten gyülekezetének a megalapítási napján lett prédikálva és tapasztalva, az a mérőzsinór az Újszövetség végéig.

Pál apostol úgy tanúskodik az egyházzal, hogy ez **„ráépült az apostolok és a próféták alapjára, amelynél fogva Jézus Krisztus maga a sarokkő”** (Ef. 2:20). „És ugyancsak ez az, aki egyeseket elrendelt **apostoloknak**, másokat pedig **prófétáknak**, ismét másokat **evangélistáknak**, vagy **pásztoroknak és tanítóknak**, hogy felkészítsék a szenteket a **gyülekezeti szolgálatok végzésére, a Krisztus testének a felépítésére**“ (Ef. 4:11-12).

Timóteushoz intézve azt írja az apostol: **„Amennyiben késnék a megérkezésémmel, ezekből légy tisztában azzal, hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza (gyülekezete), az Igazság oszlopa és erős alapja”** (1Tim. 3:15).

Az első gyülekezet az Úr teste volt, Isten kinyilatkoztatásának színhelye, Isten erejével felruházva, szellemi ajándékokkal és a különböző szolgálatokkal (1Kor. 12:4-31) – a hit, a bemelegítés és a Szent Szellem keresztsége által egy tette összeolvadva (12-26 v.). Csak ott ahol ez releváns és alkalmazva van, érvényes még ma is: **egy Úr, egy hit, egy bemelegítés** (Ef. 4:3-5).

Jézus Krisztus visszajövelekor a gyülekezeten beteljesedik: **„... hogy megszentelje azt, miután megtisztította az Ige vízfürdőjében - általa, hogy így Önmaga elé állítsa a gyülekezetet gyönyörű szépségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi ehhez hasonló fogyatékoság, sokkal inkább úgy, hogy szent és feddhetetlen legyen”** (Ef. 5:26-27). Hallgatni az Isten kegyelméről szóló Igehirdetést, a megváltásról-, a megigazulásról- és az Istennel való megbékélés üzenetét, elhinni és átélni, annyit jelent: **„Így tehát most, miután megigazítottunk az Ő vére által, még sokkal határozottabban meg leszünk mentve általa a haragtól”** (Róma 5:9). Isten Szavát minden tekintetben érvényesnek kell hagyni — és a bibliai hívők valamennyien teszik is — úgy, amint a kezdetben ki lett tűzve.

A niceai zsinatig tartó időszak

Az első levelében a Jelenések 2:2 -ből, megdicséri az Úr az Ő gyülekezetét: **„Én tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról, és arról, hogy nem tudod elviselni a gonoszokat; és próbára tetted (megvizsgáltad) azokat, akik apostoloknak adják ki magukat, pedig nem azok, és hazugoknak találtad őket.”**

Pál apostol sok levelében aggódóan ráutalt, különösen az ő intelmeiben a Thessalonikabeliekhez és Timóteushoz intézett leveleiben, hogy a hitehagyás

az igazi hittől be fog következni. Az apostol szemrehányóan kellett illesse a Korinthusi gyülekezetet: „*Félek azonban, hogy amint a kígyó elámította Évát egyszer az ő csalárdságával, úgy a ti gondolataitok is eltántorodnak a Krisztus iránti őszinte és tiszta (nyílt) magatartástól és az ördöghöz vonzódnak. Mert ha valaki odamegy hozzátok és egy más Jézus hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy egy más jellegű Szellemet fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy egy más evangéliumot, nem azt amelyet elfogadtatok, azt beleegyezően eltűritek*“ (2Kor. 11:3-4).

A Gal 1:6-8-ban az apostol az átkot mondja ki mindazok fölött, **akik egy más jellegű Evangéliumot hirdetnek**: „*Visszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek egy más Evangéliumot azonkívül, amit mi hirdettünk nektek, átkozott legyen!*“ Az úgy nagyon, nagyon komoly.

Amint a kígyó az Édenkertben a természetes Teremtés kezdetén kétség alá helyezte azokat a Szavakat, amit az ÚR Isten Ádámnak mondott, azzal az érveléssel: „**Avagy valóban azt mondta volna Isten ...?**“, így jött létre a hitetlenség és ezzel valójában lehetővé vált az Éva elcsábítása, ez történt akkor, amikor az apostolok ideje végződött és azután mind a mai napig: kétség az Igében, hitetlenség, engedetlenség, a gyülekezet bűnesete (bukása): az Igével szembeni hithagyás. A két illusztráció jól kifejti az Édenkertben történeteket.

Az Isten Szavát megkérdőjelezték, saját értelmezéseket és tanításokat vezettek be. Bárhol legyen az, ahol ez megtörtént, az Istentisztelet hasztalan

lett, amint az Úr az akkori zsidóknak meg kellett mondja: „*Találóan prófétált Ézsaiás rólatok, ti képmutatók, amint meg van írva: »Ez a nép csak ajkával tisztel engem, de szíve messze van tőlem; de hiába tisztelnek engem, mert emberi tanításokat tesznek maguknak hitgyakorlati tantételül.«*“ (Mk. 7:6-7). Még az is, amit Jézus az írástudóknak mondott, akik a saját tanításaikkal rendelkeztek, érvényes ma is: „*Mivel pedig Én ezzel szemben az Igazat mondom nektek, nem hisztek nekem... Aki Istenből van, az hallgat arra, amit az Isten mond; ti azért nem hallgattok, mert nem az Istenből valók vagytok*“ (Jn. 8: 45+47). Még mindig két különböző szellemi mag létezik: „*Ő így felelt: »Az Ember, aki a jó magot veti, az az Emberfia; a szántóföld a világ; a jó vetőmag, a mennyek országának fiai; a konkoly ellenben a gonosz fiai*“ (Mt. 13:37-38).

Isten igazi imádata csak egy megújult, tiszta szívből származhat. A mi URUNK azt mondotta: „*De eljön az óra, és az most van, amelyben az igaz imádók Szellemben és Igazságban fogják imádni az Atyát; mert az Atya is olyan imádókat keres magának. Az Isten Szellem, és akik imádják Őt, azok kénytelenül Szellemben és Igazságban kell imádniuk Őt ...*“ (Jn. 4:23-24). Aki nem az Isten Szava alapján és nem Szellemtől vezetettve imádkozik, az nem több mint egy mellébeszélő (Isten mellett elbeszélni).

Pál apostol már a 2.Thess. 2-ben előterjesztette a végső hitehagyást és a bűn emberét, aki ezt képviseli: „*... az ellenszegülő majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, ami istennek vagy imádatra méltónak nevezetik, úgyhogy még az Isten templomába is beül, azt állítva magáról, hogy Ő az Isten*“ (4.v) ... „*a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik azért vesznek el, mert az Igazság iránti szeretetet nem tulajdonították el maguknak, hogy általa üdvözüljenek. És ez okból kiszolgáltatja őket Isten egy erőteljes önámításnak, hogy higgyenek a hazugságnak*“ (10-11 v.). **Aki nem tartja tiszteletben és nem úgy hiszi az Isten Szavát önmagának és a gyülekezetnek mint az egyetlen érvényes Igazságot, az el van ítélve arra, hogy vallásos - ájtatos hazugságoknak higgyen.**

Nem lehet elképzelni vagy mentálisan megragadni azt, hogy mi történt a poszt-apostoli korszakban: férfiak, akiket gyülekezeti vezetőkként tiszteltek, előterjesztették az ő pogányságból eredő tanítási véleményeiket, és rajongó hívekre találtak. Az úgynevezett egyházatyák keresztény személyiségek voltak ugyan, de nem a Jézus Krisztus apostolai. Egyiküknek sem volt egy igazi isteni elhívása. A legismertebb közülük Athanasius, Augustin és Hieronymus - Jerome. Valamennyien a hellenisztikus pogányságból eredő férfiak, akik gyakran még csak egy Krisztushoz való megtérést sem éltek át és még a babonáság alatt találtattak és a saját elképzeléseiket vezették be a kereszténységbe.

A 313. év óta, amikor is Konstantin császár hivatalosan kijelentette a szekularizált (elvilágiasodott) kereszténységet államvallásnak, bekövetkezett egy tragikus fejlődés. 325 május 20 -tól Július 25 -ig meghívta a különböző vallások püspökeit az úgynevezett nicseai tanácsra - zsinatra. Már abban az időben létezett 127 különböző keresztényi irányzat azokban az országokban, amelyek a Római Birodalomhoz tartoztak. Erőteljes érvek és vitamegbeszélések után, meg lett fogalmazva az Athanasius elnöksége alatt egy teljesen bibliaellenes úgynevezett szentháromsági hitvallás, amelyhez nem volt meg az egyetértés mindnyájuk között. Az Isten Fiára való tekintettel, az áll benne: „... **hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született minden idő előtt, Isten az Istentől, világosság a világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől, született és nem teremtett, az Atyával egylényegű**“ (Nicseai-Konstantinápolyi hitvallás, Wikipédia).

Isten, mind a mai napig nem nemzett egy örökkévaló Fiút, nem is beszélve arról, hogy tőle született volna. Egy örökkévaló Fiú soha nem létezett. Az Ótestamentum 4000 éves időtartama alatt, egyetlen egy próféta sem beszélt egy atyáról a mennyben vagy még sokkal kevésbé egy fiúról, de több mint négyezerszer az Úr Istenről — Elohim — JÁHWEH-ről. Az apostoli levelekben a Róm. 1:7 -től kezdve ismételten találkozunk az üdvözlő köszöntéssel: „*Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.*“ De egyszer sem mondja: „... Istentől, a Fiútól“ vagy „... Istentől, a Szent Szellemtől“. Amennyire bizonyos, hogy az örökkévaló Isten Elohim kinyilatkoztatta magát mint Úr/JÁHWEH, vizuális formában láthatóvá vált és megalakította Ádámot az Ő képmása szerint, annyira bizonyos az is, hogy ugyanaz az Isten kinyilatkoztatta magát mint Atya a mennyben és az Ő egyszülött Fiában a földön. Ez okból mondhatta az Úr Jézus: „*Aki Engem látott, az látta az Atyát ...*“ (Jn. 14:9). Hogy megváltson minket, Isten kinyilatkoztatta magát egy hústestben (1Tim. 3:16).

A Fiú születésére utaló ígéretet mint Megváltó, számos helyen megtaláljuk az Ótestamentumban. Néhány ezek közül:

„*Én Atyja akarok lenni, és Ő legyen a Fiam*“ (2.Sám. 7:14).

„*Hadd tegyem közhírré az Úr törvényhatározatát (rendelkezését). Ő mondta nekem: »En Fiam vagy te; Én magam nemzettelek téged ma*“ (Zsolt. 2:7).

„*Te helyeztél el engem az anyám méhében*“ (Zsolt. 22:10-11).

„*Így kiáltson Ő hozzám: »En Atyám vagy Te, Én Istenem és üdvösségemnek a kösziklája!« Én pedig elsőszülöttséggel ajándékozom meg Őt, a legfelségesebb lesz a föld királyai között*“ (Zsolt. 89:27-28).

„*Ímé a szűz fogan méhében és egy Fiút fog szülni*“ (Ézs. 7:14).

„*Mert egy gyermek születik nekünk, egy Fiú adatik nekünk ajándékba, akinek a vállán nyugodni fog az uralom; és az Ő Neve így hangzik: »Csodálatos*

Tanácsos, hős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!« (Ézs. 9:5). – de soha: „Örökkévaló-Fiú“!

„Te pedig efráta Betlehem ... mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen ...“ (Mik. 5:1).

Amikor érkezett a beteljesedés ideje, akkor megtörtént. Így írja Máté mindjárt az első fejezetben: „Mindez pedig azért történt, **hogy beteljesedjék, amit az ÚR Igéje mondott a próféta által, aki ezt mondta (Ézs. 7:14): »Íme-Meglásd, a szűz fogan méhében és egy Fiúnak lesz az anyja, akinek az Immánuel nevet fogják adni«, amin azt jelenti: »Velünk az Isten!«“ (Mt. 1:22-23).**

A Lukács első két fejezetében, részletesen le lett írva számunkra minden, ami a Fiú születésével kapcsolatos: „Ekkor az angyal ezt mondta neki: **»Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! Íme vedd vitathatatlanul tudomásul: fogansz méhedben és egy Fiúnak leszel az anyja, akit nevezz Jézusnak (héber. Jahshua) ... A Szent Szellem száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged; ezért a Szentet is, aki tőled születik, Isten Fiának fog majd neveztetni.**“ ... Ekkor így szólt Mária: **»Íme-meglásd, az ÚR szolgálólánya vagyok: történjék velem a te beszéded szerint!**«“ (Lk. 1: 30-31, 35, 38).

Egy hang hangosan kiált: „Halljátok ti népek mind!“ Ez az Igazság pillanata! Akinek van füle a hallásra, az hallja meg, hogy mit mond a Szellem a gyülekezetnek: Biblikus csak az lehet, ami a Bibliában írva áll, és apostoli is csak az lehet, amit az apostolok tanítottak és gyakoroltak.

Az úgynevezett trinitarizmus hitvallás struktúrája, amelyet helytelenül „apostoli hitvallásnak“ neveznek és amely 325 -ben a Nicseai zsinaton és 381 -ben a Konstantinápolyi zsinaton lett meghatározva, semmi köze nincs **az első gyülekezet valódi - apostoli vallástételéhez**. A Nicseai zsinaton a Fiú a második személynek, a Konstantinápolyi zsinaton pedig a Szent Szellem az Istenség harmadik személyének lett kinyilvánítva. És már röviddel ezután, tudniillik a 385 -ös év folyamán, Hieronymus (szent Jeromos) kiegészítette az ő latin Vulgata fordításában az 1.Ján.5:7 -ik versét egy megfelelő következtetéssel, tudniillik: „Mert hárman vannak, akik tanúvallomást tesznek a mennynben: az Atya, az Ige és a Szent Szellem, és ez a három egy“. 300 évvel az apostolok után már nem maradt meg sok minden az apostolok tanításából.

A héber és a görög eredeti megszövegezésben csak ez áll az 1.Ján.5, 7-ik versében: „**Mert elsősorban hárman vannak, akik bizonyágot tesznek:**“ Azután következik: „**a Szellem, a víz és a vér; és ez a három egyesítve van. Ha már ugyan az emberek bizonyágtételét elfogadjuk, úgy Isten bizonyágtétele annál nagyobb erővel bír; mert Isten bizonyágtétele abban áll, hogy az Ő**

Fiáról tanúbizonyságot tett“ (8+9 versek; Mt. 3:17; Mt. 17:5). Péter apostol tanúsíthatta: ***„Hiszen ezt a mennyből jött szöveget hallottuk, amikor együtt voltunk vele a szent hegyen***“ (2.Pt. 1:18).

Luther Márton elutasította a Vulgata fordítást. John Wyclif ellenében a Vulgatából fordított az angol nyelvre, és ez az oka annak, hogy a hozzáadott szöveg mind a mai napig megtalálható a King James Bibliában. Bár meg van adva a felvilágosítás lábjegyzetként, miszerint a szöveg „*hogy hárman vannak a mennyben*” nem áll az eredetiben, a kiegészítés mégis elolvasható minden olyan fordításban, amely a Vulgatából származik. A német kiadásokban, legyen az pl. a Zürichi Biblia 1535 -ből vagy a Luther-biblia 1543 -ból, és mind a mai napig a helyes fordítását találjuk. Istennek legyen hála, az eredeti szöveg helyes reprodukciójáért.

A Biblia két szövetségből (végrendeletből) tevődik össze, az Ó- és az Új-szövetségből. De hiszen egy végrendeletet semmivel nem lehet kiegészíteni, semmi nem változtatható meg benne. Pál apostol így írja: „*Szeretett testvéreim, emberi viszonyokra akarok emlékeztetni: még egy emberileg megerősített végrendeleti utasítást, amely jogilag érvényes lett, sem tud senki felborítani - érvénytelenné tenni vagy toldásokkal utólag kiegészíteni*“ (Gal. 3:15).

Az Újtestamentum végén a Jel. 22:18-19 -ben a kettős figyelmeztetés áll „*Én tanúságtételt teszek mindenkinek, aki eme könyv prófécia beszédeit hallja: Ha valaki valamit is hozzátesz ezekhez, arra az Isten azokat a csapásokat bocsátja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben; és ha valaki valamit is elvesz eme könyv próféciai Igéiből, attól az Isten elveszi osztályrészét az élet fájából, a szent városból és mindabból ami meg van írva ebben a könyvben.*“

A keresztény egyházak megalakulása óta a negyedik században felfüggesztettek minden bibliai tanítást és Jézus Krisztust, a Megváltót, mellékes jelentőségűvé tették. Nem létezik az egyházi zsinatnak egyetlen olyan állásfoglalása vagy dogmája sem, mindazokból amelyek az egyház történelem folyamán közhírré lettek téve, amely bibliai alapú lenne. Így tehát a Biblia semmit sem tud a **Krisztus helyetteséről vagy Péter utódjáról (örököséről)**. A katolikus egyház átértelmezte az Úr Jézus Szavait a Mt. 16:18 -ból a pápaságra. De az Úr Jézus nem azt mondta ott Péternek, hogy: „... tereád akarom építeni az én gyülekezetemet (egyházamat)“, hanem: „*erre a kősziklára akarom építeni az En gyülekezetemet (egyházamat)*“ — és ez a kőszikla Jézus Krisztus.

Egy hang hangosan kiált: Halljátok ti népek mind: Nem létezik az az állami vagy nemzeti egyház, amelyet Krisztus, a Megváltó, létesített volna, sem a katolikus, sem az ortodox, sem a koptok, sem a kaldeusi, sem a szíriai, sem az egyiptomi egyház. Ezek ugyan mind keresztény egyházak, **de nem a**

Jézus Krisztus gyülekezete. A Jézus Krisztus gyülekezete csak bibliai hívőkből tevődik össze. A tragédia az, hogy minden egyház, ideértve az anglikán és az evangélikusokat is, azt a benyomást keltetik az ő egyháztagjainak, hogy az ő üdvösségük biztosítva van. Mind e mai napig egyetlen egy egyház sem részesített senkit az üdvösségben. Ellenben az emberek minden egyház- és vallásfelekezetből átélhetik egy személyes megtérés által, a Jézus Krisztusban való hit által, az üdvösségre vezető élményüket. (Ap.Csel. 3:19).

Császárok, királyok és uralkodók határozták meg a vallást egy országban. Így lett a világ vallásokra felosztva: itt a buddhizmus, ott a hinduizmus, a sintoizmus; itt a szunniták, ott a sííták, majd az alewiták és az alawiták; itt katolikusok, ott protestánsok. Ázsiában és Afrikában a törzsvezetők határozták meg a vallást. De Istent nem lehet megtalálni egy vallásban sem, Isten csak Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki magát, és csak a Megváltóban találkozhatunk Istennel (2.Kor. 5:19).

Az úgynevezett szentségi szakramentumok által helyettesítve lett a keresztényi egyházakban a Jézus Krisztusban, a Megváltóban, vetett üdvösségre vezető hit, noha a Biblia egyértelműen a személyes hitről tanúskodik: *„Aki hívővé lett és megkeresztelkedett, üdvösségre fog jutni; aki pedig megmarad az ő hitelenségében, elítéltetik“* (Mk. 16:16). Az egyház tanítása szerint a csecsemők vagy a felnőttek meghintése ill. a homlokon való vízzel való megöntözése a víz és szellem szerinti újjászületést jelenti (Ján. 3:5), ami a valóságban messziről sem igaz. A vízzel való locsolás Konstantin császár és Euszebiosz pápa időszakára vezethető vissza; Euszebiosz püspök, elsőként használta „az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek nevében“ való trinitáriusi képletet, az érintett ügyben 337 -ben háromszor meglocsolta Konstantin császár homlokát, amikor az, már az ő halálos ágyán feküdt. A monda szerint így lett keresztény, noha utolsó pillanatig, az úgynevezett napistenhez, „Sol“ -hoz imádkozott.

Az úrvacsorát is teljesen átértelmezték, noha az 1.Kor. 10:14-22 -ben egyértelműen le van írva: *„Az áldás pohara, amelyet megáldunk: nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megtörünk: nem a Krisztus testével való közösségünk-é? Mert a kenyér egy, sokszerűségünk ellenére mégis egyetlen egy test vagyunk, mert mindannyian megoszunk az egy kenyérben.“*

Az Isten Igéjében egyáltalán semmi nincs megírva arról, hogy a kenyér illetve az ostya átalakulna a Krisztus testévé, vagy arról, hogy a bor átalakuljon a Krisztus vérévé. Éppen ellenkezőleg: a mi URUNK a következőket mondta: *„Én nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnek ebből a terméséből mind ama napig, amelyen majd újonnan iszom veletek Atyám országában“* (Mt. 26:29). Az 1.Kor. 11:23-34 -ben az is áll: *„Mert valamennyiszer eszitek a kenyeret, és*

isszátok e poharat, az ÚRnak halálát hirdetitek, amíg eljön.“ A svájci reformátor Huldrych Zwingli elutasította ill. elvetette az úrvacsorával kapcsolatos átalakulási tanítást és egyértelműen képviselte a Bibliai álláspontot: „... És voltaképpen tehát, az úrvacsora alapvetően nem más, mit Jézus Krisztus egyetlen áldozatának és szenvedésének a rágalmozása és egy átkozott bálványimádás“ (Heidelbergi káté, 80.kérdés).

Végül is nem kell a pap naponta feláldozza Krisztust, hanem Krisztus Önmaga feláldozta magát egyszer s mindenkorra és kieszközölte így az örökkévalóságra érvényes üdvösséget. Így áll az Isten Igéjében megírva: „**Krisztus ellenben ... nem a bakok és bikák vérenek tekintetbevételével, hanem az Ő tulajdon vérenek tekintetbevételével belépett egyszer s mindenkorra a mennyi szentélybe és egy örökkévaló váltságot szerzett**“ (Zsid. 9:11-12). Ámen.

„... mennyivel inkább a Krisztus vére, aki az örökkévaló Szellem ereje által feláldozta önmagát, mint egy ártatlan áldozatot az Istennek, hogy megtisztítsa lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek!“ (Zsid. 9:14).

„... és az Ő akaratának következtében, a Jézus Krisztus testének feláldozása által, egyszer s mindenkorra megszenteltettünk“ (Zsid. 10:10). Ámen.

Úgyszintén idegen a Bibliának a halottak boldoggá- és szentté avatása is. A hegyi beszédében az Úr Jézus (Mt. 5) az élő hívőkhöz intézve mondta ki a megváltással kapcsolatos és üdvösségre vezető kilenc legfőbb áldott állapotot; egyik ezek közül: „**Boldog és üdvösségre vezető állapotban találtnak azok, akik tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent!**“ stb. Az Ő igaz követőivel kapcsolatosan még ma is alkalmazható: „**De a ti szemeitek dicséretesek az üdvös állapotra, mert látnak, és a ti fületek, mert hallanak!**“ (Mt. 13:16).

„**És ez meg fog történni: Mindaz, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog**“ (Ap.Csel. 2:21).

„**Üdvös és szentek azok, akiknek részük van az első feltámadásban! Ezen nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek, és Ővele fognak uralkodni ezer esztendőn át**“ (Jel. 20:6).

Így az ő hitének kedvéért lett az üdvösségre vezető áldott állapotban lévőnek dicsérve Mária, aki kegyelmet talált az Istennél: „**Ő az üdvösségre vezető áldott állapotban van az, aki hitt, mert beteljesedik mindaz az ígélet, amit az Úr mondott neki!**“ (Lk. 1:45). Habár a Megváltó anyjának lett kiválasztva, akkor is meg kellett tapasztalnia, ill. át kellett élnie neki is a Szent Szellemmel való keresztséget a pünkösdi napján. Az Ap.Csel. 1:14 -ben, utoljára van megemlítve a 120 –al együtt, akik össze voltak gyűlve imádkozni a felső szobában: „**Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitaróan részt vettek ott együtt az asszonyokkal az imádkozásban, különösen Mária is, Jézus anyjával Máriával, és az ő testvéreivel.**“ A kifejezés „Istenanya vagy istenanyaság“

nem létezik a Bibliában. Erzsébet ezt mondta: „*Ám hogyan ér engem az a megtiszteltetés, hogy az én URAM anyja jön el énhozzám?*“ (Lk. 1:43).

A birodalmi egyházban nem létezik egy tanítás, egy gyakorlat, ami még egyetértésben lenne Istennel és Isten Szavával. Minden egyes tanítás módosítva lett és csak bibliai idézetekkel díszítve. Így hiábavaló minden magyarázat mint: „Csak azok, akik az egyházat anyjuknak tudják, azok tudják atyjuknak mondani az Istent.“ A Mária testi mennybemenetéről sem tud semmit a Biblia, az úgynevezett Mária-jelenésekről sem, éppen az ellenkezőjét tanúsítja: „*Mert nem ment fel a mennybe senki az egy kivételével, aki a mennyből szállt le, az Emberfia, aki a mennyben van*“ (Ján. 3:13). A Biblia arról sem tud semmit, hogy Mária egy közbenjáró lenne. A Bibliában ez áll: „*Mert csak egy Isten létezik, hasonló módon csak egy a közbenjáró is Isten és emberek között, tudniillik az ember Krisztus Jézus*“ (1.Tim. 2:5). Mária mint szószóló hasonló módon nincs megemlítve, sokkal inkább: „*Én gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. Amennyiben azért mégis vétkezne valaki, úgy van egy szószólónk (védőügyvédünk) az Atyánál, nevezetesen az Igaz Jézus Krisztus. És Ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért, de nemcsak a miénkért, hanem az egész világ bűnéért is*“ (1.Ján. 2:1-2). Ámen.

A tragikus fejlődés a kereszténység állami egyházként való elismerése óta folyik. Az úgynevezett trinitarizmus - Szentháromság tanításának a bevezetésével a Mt. 28:19 missziói parancs szavai, ahol az Újtestamentumi Szövetséges Névről van szó, amelyben Isten kinyilatkoztatta magát Atyaként a Fiúban és a Szent Szellem által, amelyben a bemerítkezés kell megtörténni, egy általános képletnek lett meghatározva: „... az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében“, egy a Bibliának teljesen idegen képlet. A Jézus Krisztus gyülekezetére még ma is érvényes: „*És mindent, amit szavakban szoltok vagy cselekesztek, azt mind az ÚR Jézus nevében tegyétek, miközben az Ő közbenjárása által, hálás imádságaitokat az Atya Isten elé hozzátok*“ (Kol. 3:17).

Mármost a zsidóktól is követelték a „szentháromságot“ elismerni. Számukra azonban lehetetlen volt egy három személyből összetevődő Istent elfogadni, mivel már az első parancsolat az Isten ajkáról így szólt: „*ÉN vagyok*

az ÚR, a te Istened, aki kivezettelek téged az Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Ne legyenek más isteneid rajtam kívül! Ne készíts magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására... “ (2.Móz 20:2-4). „Ismerd fel azért ma és szívleld meg, hogy az ÚR egyedül Isten fenn a mennyben és lenn a földön, de rajta kívül senki más“ (5.Móz. 4:39).

A trinitáriusi hitvallomással vette kezdetét a zsidók üldözése is. Elátkozták őket és Krisztus- és Istengyilkosoknak bélyegezték meg. „A keresztre feszített halálát bűnhődik!“, jelentették be hangosan. 321 -ben megtiltották neki a szombat megtartását és elrendelték a vasárnap ünneplését; a zsinagógákból szarvasmarha istállókat alakítottak.

Az égig erő különbséget a Jézus Krisztus gyülekezete és a körülbástyázott birodalmi egyház között az egyháztörténelem is kitünteti a következő magyarázattal: **„A pápa és a császár egy keresztény világrend hordozójaként“** (Nagy illusztrált egyháztörténet, 74. old.). **„Ez a hatalmi tekintélye (a pápa vezérszerepe) két kardot tartalmaz, a szellemi és az időbeli (világi) – ez az, amit az Evangélium tanít (Lk. 22:38). ... Tehát mindkét kard az egyház tekintélyéhez tartozik, úgy a szellemi mint a világi is. Mégis az egyik az egyház számára, a másik pedig az egyház általi irányításra (felügyeletre) lett adva: az egyik a pap kezében van, a másik pedig a királyok és a katonák kezében, mindazonáltal a pap meghatalmazása és felügyelete alatt.“** (Nagy illusztrált egyháztörténet, 94. old.).

Mármost képzeljük csak el szemeink előtt a teljes vakságot: A két kardot, amit egy férfi magával hordozott (Lk. 22:36-38), amelyek a Krisztus szenvedéseivel kapcsolatban lettek megemlítve, a hatalommal való visszaélésre gyakorolta. Hogyan volt lehetséges, ebből azt a következtetést levonni, hogy az egyháznak két kard lett a kezébe adva, tudniillik a szellemi és a világi? De hiszen a Megváltó maga megadta a magyarázatot a nyilatkozat keretében, hogy úgy lesz halálra ítélve mint egy törvényszegő: **„Mert mondom nektek: hogy be kell teljesednie rajtam annak, ami a Szentírásban meg van írva: »És a törvényszegők közé lett számítva«; mert valóban: a Nekem kitűzött sors, az most beteljesedik.«“** (37.v)

A Jézus Krisztus gyülekezetének, egyedül csak a „Szellem kardja“ lett adva az Isten Igéjének jelképeként: **„Vegyétek magatokhoz az üdvösség sisakját és a Szellem kardját is, tudniillik az Isten Szavát“** (Ef. 6:17), de soha nem a világi kardot! A Jézus Krisztus gyülekezete soha nem üldözött másokat, de a maga részéről üldözve lett; ezt bizonyítja a történelem. Az apostolokhoz ezt intézte az ÚR: **„Véssétek észbe azt az Igét, amelyet Én mondtam nektek: »Egy szolga nem áll nagyobb tiszteletben az ő uránál.« Ha engem üldöztek, úgy titeket is üldözni fognak; ha az én Igéimet megtartották, a titeket is meg**

fogják tartani“ (Ján. 15:20). A mi Megváltónk még hozzáadott egyet a 10 parancsolathoz: ***„Egy új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogyan Én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást”*** (Ján. 13:34).

Az egyház két-kardú-nyilatkozata által hatályon kívül lett helyezve a parancsolat: ***„Ne ölj!”*** és ***az ölés ajánlattételt kapott***. A pápák alkalmazták a világi kardot, és mindazok, akik nem rendelték alá magukat, ki lettek szolgáltatva a halálnak. Aki elolvassa a II. Orbán pápa zsinati nyilatkozatát, amelyet 1095 november 27. tartott a Clermonti zsinaton, és amelyben a keresztes lovagokat felszólította minden ellenséget megölni, benyomást kaphat róla. Orbán buzdítása a keresztes hadjárat viselőknél soha nem látott lelkesedést váltott ki a jelenlévő nemesekből és lovagokból; a pápa túlvilági üdvösséget és teljes bűnbocsánatot ígért annak, aki a kereszti jele alatt kardot ragad a keresztény hit védelmében a felszabadítás érdekében. Amikor a hadsereg 1099 -ben elfoglalta Jeruzsálemet, több tízezer zsidót és muzulmán és másokat meggyilkoltak. A hét keresztes hadjáratokban 1095 és 1272 több millióan voltak. A kényszerített kereszténység, az inkvizíció, a más vallású emberek üldöztetése, boszorkányüldözés és azok elégetése, több ezer hugenották meggyilkolása egyetlen egy éjszakán Franciaországban, tudniillik 1572 augusztus 23. és 24. között: minden ami történt „a Szentháromság tiszteletére” történt, „az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek a nevében”.

Egy hang hangosan kiált: Minden időben léteztek szellemi ébredések. Az igazi bibliai hívők minden időben ki voltak téve az egyház általi üldözésnek és nagyon gyakran prédául lettek adva a halálnak, legyenek azok az Albisriediek, a Valdensek, a Katarok, a cseh testvérek és mások. Ez történt Husz Jánossal is, akinek az Isten Igéje különösen értékes lett, hogy 1415 június 6 -án a zsinati atyák nevetése mellett máglyán lett elégetve Konstanzban. A föld a mártírok vérével lett megítatva. Hogy magatartásuk vagy cselekvéseik következtében mennyi bűnnel terhelték meg magukat a római pápák, egyedülálló a földön. „... és őbenne találtatott a próféták és a szentek vére, és mindazoké, akik megölettek a földön” (Jel. 18:24). Az utolsó ítéletkor azok előtt lesznek elítélve, akiket hagytak tömegestől meggyilkolni.

A reformáció áttörése

Az egyház ezeréves korlátlan hatalomgyakorlata után, sor került egy szellemi megújulásra és egy megfontolt visszatérésre a Bibliához. Luther Márton, Huldrych Zwingli, Jean Calvin, Schwenckfeld, Erasmus, Münzer Tamás, Melchior Hofman és mások, akik a pápa és az egyházzal szemben tiltakoztak,

elősegítették a reformációt az áttöréshez. A 95 tétel felplakátolása 1517 október 31 -én a Wittenberg-i Vártemplom kapujára, általánosan ismert; és az is, hogy Luther Márton 1521 április 17 -én fellépett a császár és a herceg előtt Wormsban. Az ő részletes megjegyzése: **„Amennyiben nem vagyok meggyőződve a Szentírás tanúságaival vagy ésszerű világos érvelésekkel — mert én nem hiszek egyedül sem a pápának sem a zsinatok határozataiban, mert világosan kiderült, hogy gyakran hibáztak —, így felülkerekednek és az általam idézett Igehelyek és a lelkiismeretem fogságba kerül az Isten Szava által. Ezért nem tudok és nem is akarok visszavonni semmit. Mert a lelkiismeret ellen cselekedni fáradságos, káros és veszélyes. Isten engem úgy segélyen, Ámen!“** dokumentálva van (A nagy illusztrált egyháztörténelem, 136. old.).

Sajnos hasonlatosan átvették az újonnan alakult egyházak is valamennyien — legyen az evangélikus, a református, az anglikán — a nicseai hitvallást és mind a mai napig megmaradtak a csecsemő keresztségnél és a Szentháromság tanításánál. Ugyanakkor ezzel párhuzamosan különösen a protestánsokká vált országterületeken további ébredések következtek, így például az anabaptista mozgalom a víz-alámerítési felnőttkeresztséggel.

A Jézus Krisztusról szóló Evangélium hirdetői egyre inkább hangsúlyozták a bibliai igazságokat a szellemi megújulásokban. Mindenekelőtt a Jézus Krisztus vére által való megváltást és megbocsátást prédikálták; sok megtérések történtek mindenütt. John Smith, a baptisták alapítója, John Wesley, aki által megjelentek a metodisták, Menno Simons, akinek közhírrétételeiből megjelentek a mennoniták, William Booth, az üdvhadserég megalapítója, Dwight Moody, Georg Müller, és sokan mások hirdették az Evangéliumot, hangsúlyozva a bűnbánatot és a Krisztushoz való megtérést mint a megváltás személyes élményét. Az Ige a Róma 5:9 -ből nemcsak Luther számára volt fontos, hanem az Evangélium összes hirdetőinek: **„Így tehát most, miután megigazítottunk az Ő vére által, még sokkal határozottabban meg leszünk mentve általa a haragtól.“ — Az Isten előtti megigazulást nem a saját műveinkkel érjük el, hanem annál inkább hit által a Jézus Krisztus által elvégzett tökéletes megváltásban.**

Az minden továbbiak nélkül elmondható, hogy a reformáció óta eltelt 500 év a különböző ébredési prédikátorok segítségével arra lett felhasználva, hogy a hívőket mind mélyebben az Isten Igéjébe és egy megszentelt életbe vezesse. Az igaz hit mindig az Isten Igéjének a prédikációjából származik (Róma 10:17). Már Ábrahámról, aki a hit atyjának számít, írva áll: **„Ábrahám hitt Istennek, és ez az ő igazságszolgáltatására számíttatott“** (Róma 4:3; Zsid. 11:8-10). Isten egyedül igaz; ellenben minden ember hazug (Róma 3:4).

A Reformáció 500. évfordulója alkalmából 2017 -ben több ezer cikk lett írva, több száz rendezvény zajlott le. De közelebből megvizsgálva minden egyház és szabadegyház annál maradt, amit hitvallásként megállapítottak az ő megalakulásuk idejében. Most pedig, minden különbségek ellenére, a leányegyházak visszatérnek az anyja-egyház ölébe. Ez „az Egység a sokféleségben“. De Jézus, a Megváltó, egy egészen más egységet vél, tudniillik az Istennel való egységet az Igével és az Isten akaratával való összhangban: **„Őn öbennük és Te Énbennem, hogy tökéletes egységre jussanak, hogy felismerje a világ, hogy Te küldtél el Engem és úgy szeretted őket, ahogyan Engem szeretted!”** (Ján. 17:23).

A Jézus Krisztus visszajövele előtti utolsó Ige-üzenet, amely most hangzik el

Egy hang hangosan kiált: Halljátok ezt, minden népek! A huszadik század elején létrejött a pünkösdi gyülekezet ébredése a Szentszellem kitölttetése által. Nemcsak 1906 -ban az Asuza úton Los Angeles -ben, hanem a föld minden kontinensén átélhették a hívők a Szent Szellem természetfeletti kiáradását a különleges ima összejöveteleken.

Az első és a második világháború során különös jelentőséget kaptak a mi ÚRUNK Szavai a Mt. 24 -ből. Tekintettel az idők jeleire, azon a helyen az Úr Jézus háborúk és háborús lármákról beszélt, éhínségekről és drága idők beálltáról. Ezért hittek az ébredési összejöveteleken a 20. Század első felében fokozatosan a Jézus Krisztus visszajövetelében. A Lk. 21 -ben hasonlatosan utalt az Úr a végső időkre és azt mondta: **„Így ti is, amikor látjátok, hogy mindezek bekövetkeznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.”** (31.v);

„Legyetek tehát szüntelen éberek és könyörögjetek azért, hogy erőt kapjatok, hogy kimenekülhessetek mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt!” (36.v).

A második világháború 60 millió háborús áldozattal és 6 millió meggyilkolt zsidóval tartósan megváltoztatta a világot. Németország és Európa romokban hevert. A háború hatásai érezhetőek voltak az egész világon, sőt még a Csendes óceáni térségben is, ahol Hirosima és Nagaszaki szörnyű atombombázásával ért véget. Az összes bibliai hívőnek az volt a benyomása, hogy mármost elközeledett a kegyelmi idő vége. Mindazonáltal a mi URUNK világosan kijelentette, hogy mi az aminek meg kell történnie a vég beállta előtt: **„És ez az Isten országáról szóló Evangélium hirdelve lesz majd az egész föld kezeiréségén, bizonyosságul minden népeknek, és akkor jön el a vég”** (Mt. 24:14).

Röviddel a második világháború után, 1946 május 7-én, egy mennyei elhívásban részesült az Egyesült Államokban élő baptista prédikátor William Branham, úgy, amint Pál apostollal is történt (Ap.Csel. 9:1-9). Ez egyszerű prédikátorhoz már 1933 június 11-én elhangzott egy hangos felszólalás egy természetfeletti fényfelhőből, miközben az Ohio folyóban bemerített; ez esemény minden jelenlevő számára látható volt, mintegy 3000 főnyi sokaságnak, a következővel: **»Amint Keresztelő János el lett küldve Jézus Krisztus első eljövetel előtt, akként leszel te elküldve egy Ige-üzenettel, amely megelőzi Jézus Krisztus második eljövetelét.«** Efelől az újságok is jelentést írtak, különösen az „United Press International“. Általa utat tört magának a gyógyítási ébredés különösen a pünkösdi gyülekezetekben, és hamarosan elterjedt az egész földön. **Ő egy Istentől küldött ember volt, Isten Igéjének az üzenetével, amely előfutára a Jézus Krisztus második eljövetelének.** Isten megbízásából és a gyógyítás ajándékával felkészítve, ezeknek hirdette az Igét az evangelizációs összejöveteleken, felszólítva a bűnösöket a megtérésre és Jézus Krisztus elfogadására, mint személyes megmentőjüket. Az ő Igehirdetése nyomán ezrek és ezrek elfogadták Jézus Krisztust mint Megmentőt. A prédikáció után a betegekért való imádkozásnál a vakok is visszanyerték szemük világát, a bénák járni tudtak és sokan meggyógyultak mindenféle betegségekből.

Én magam 1955 -től egészen 1965 -ig szem- és fültanúja voltam ennek a rendkívüli szolgálatának és tudatában vagyok eme nagy felelősségemnek, hogy vallomást tegyek az egész világon arról, amit Isten végzett. 1949-ben hallottam legelőször fiatalemberként William Branhamról és a rendkívüli dolgokról, amelyek az ő szolgálata alatt történtek. Bennem létrejött az a nagy vágy, hogy személyesen meghallgassam Istennek ezt az emberét. 1955 augusztusában beteljesült ez a kívánságom: tanúja lettem a Branham testvér áldott összejöveteleinek Karlsruheban és személyesen is megismerkedhettem vele. Miközben üdvözölt azt mondta nekem: „Te egy hirdetője vagy az Evangéliumnak.“ Ettől a pillanattól kezdve meg akartam tudni, hogy mit hisz és mint tanít Istennek ez az embere. 1958 júniusban részt vettem a „Voice of Healing“-Konferencián, Dallasban, Texász államban, az Egyesült Államokban; ennél fogva ismét meggyőződhettem az ő szolgálatának isteni megerősítéséről, és újra lehetőséget kaptam személyesen is beszélgetni vele. Ennél a beszélgetésnél fogva azt mondta nekem: „Frank testvér, te vissza fogsz térni ezzel az Ige-üzenettel Németországba“ Ettől kezdve el lettek juttatva hozzám az ő hangszalagra felvett Igehirdései. A harmadik találkozásunknál, 1962 december 3. alátámasztotta Branham testvér az 1962 április 2. kapott megbízatásomat és azt mondta: „Az eltárolandó élelmiszer, az ez időre szóló Ige-üzenet ...“

A teljes Evangélium hirdetése együtt jár a lélek megváltásával és a testi gyógyulással is, úgy, amint az Úr a Missziói parancsba kimondta: „Azokat pedig, akik hitre jutottak, ezek a csodajelek követik: az **Én** nevemben ... **betegek-re teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak** (Mk. 16:17-18). A betegekért való imádsága közben Isten embere a mi URUNK Szavaira is hivatkozott a Ján. 14:12-ből: „**Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz Énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket Én teszek, szintén meg fogja tenni, sőt ennél nagyobbakat is végre fog hajtani.**“

Ma hallunk háborúkról, atomfenyegetésekről, a közel-keleti konfliktusról, a globális felmelegedésről, az éghajlatváltozásról, a globális természeti katasztrófákról. Minden kisiklik az emberi irányítás és szabályozás alól. Ennélfogva az Ézsaiás próféta szavaira is gondolunk, aki eleve megjövendölte: „... és megrendülnek a föld alapjai; inog és támo lyog a föld mint a részeg előre és hátra himbálódzik mint egy függőágy, és súlyosan ránehezedik erkölcs-telensége: elesik és nem is kel föl többé“ (Ézs. 24:19b-20). Látjuk szemeink előtt az idők jeleit: a végidő itt van, az Ő eljövele közel! Annak napját és óráját azonban nem tudja senki.

A Jézus Krisztus megígért visszajövele sok bibliahelyeken le lett szá-munkra írva. A fő ígéretet maga a mi Megváltónk adta a Ján. 14:3-ban: „... és ha majd elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ott ahol Én vagyok, ott legyetek ti is.“ Isten ígérete-ire támaszkodhatnak az Istennek összes fiai és leányai. „... hasonlóképpen Krisztus is, miután egyetlen egyszer feláldoztatott, hogy sokak bűnét elvegye, másodszor majd bűn nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják Őt üdvös-ségükre“ (Zsid. 9:28).

Egy hang hangosan kiált: Halljátok ezt, ti népek mind: A Jézus Krisztus első eljövelekor beteljesedett több mint 100 ígéret az Ótestamentumból. Természetfeletti dolgok történtek. Az Úr Jézus prédikált, tanított és meggyógyította az összes betegeket, akik hozzá jöttek: „... és sokan követték Őt; Ő pedig meggyógyította mindnyájukat“ (Mt. 12:15b). Ahhoz, hogy felkészülésünket valóban átéljük, tiszteletben kell tartanunk és el kell hinnünk az ez időre szóló ígéretet: „**Számítsatok határozottan azzal: Imé Én elküldöm hoz-zátok Ilyés prófétát, mielőtt eljön az ÚRNAK nagy és borzalmas napja**“ (Mal. 3:23). Ezt az ígéretet maga a mi URUNK ismételtten megerősítette a Mt. 17:11 és a Mk. 9:12-ben: „**Igen, Ilyés feltétlenül eljön előbb és újra helyreállít min-dent a célravezető helyére**“. Ez a legfontosabb ígéret, amely Jézus Krisztus visszajövele előtt beteljesedik. Úgy, amint Ilyés felszólította az Izrael népét a Kármell-hegyen a határozott döntésre, így most mindazok, akik Isten gyüle-kezetéhez tartoznak fel vannak közvetlenül szólítva, hogy döntsenek.

Az Úr gyülekezetében minden vissza kell legyen állítva az ő eredeti állapotába a Jézus Krisztus visszajövele előtt, úgy mint a kezdetben is volt (Ap. Csel. 3:18-21). Akár a személyes élettel, vagy a házassággal, a családdal vagy a gyülekezet szellemi életével áll összefüggésben, minden vissza lesz állítva az isteni rendbe, úgy, amint a bibliában meg lett határozva. Ebből a célból minden egyes hívő ellenállás nélkül Isten oldalára kell álljon (1.Kir. 18:21-39). Mindazok a hívők, akik az élő Isten gyülekezetéhez tartoznak, visszatérnek százszázalékosan Istenhez, Isten Szavához és Isten akaratához, az eredeti (első) gyülekezet tanításához és gyakorlatahoz, úgy amint a kezdetben is volt.

Azok, akik kegyelmet találtak az Isten előtt, elhitték Isten minden egyes Szavát minden korszakban. Az elmúlt 500 évben is mindig léteztek olyan emberek, akik hittek a korokban hirdetett isteni Ige-üzenetnek. Így volt ez a pünkösdi ébredésben is. Most pedig mindazok, akik kegyelmet találnak Isten előtt, hisznek az eredeti bibliai Ige-üzenetnek.

Mármost nem arra megy a dolog, hogy az egész kereszténységen belül meg legyen valami is reformálva, nem is arra, hogy a pünkösdi mozgalomban valami korrigálva legyen, de annál inkább arról van szó, hogy a bibliai hívők valamennyien átéljék a tökéletes visszaszolgáltatást (kárpótlást) és, hogy fel legyenek építve az eredeti alapra. A megváltottak, akik valóban hisznek az Isten Igéjében, nem maradnak a babiloni zűrzavarban, hanem megszenteltetnek az Igazság Igéjében: **„Szenteld meg őket a Te Igazságodban: a Te Szavad az Igazság“** (Jn. 17:17).

Megérkeztünk az üdvtörténelem legfontosabb időszakába: A Jézus Krisztus megígért visszajövele küszöbön álló esemény. Annál komolyabban kell fontolóra vennünk azt, amit a mi URUNK mondott: **„Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik újonnan fentről, nem láthatja meg az Isten országát“** (Ján. 3:3). Ennyi világos kell legyen mindenkinek: Az elragadtatást csak azok a megváltottak fogják átélni, akik az Új Szövetség vére által személyesen megtapasztalták a megbocsátást és az újjászületés által részesedtek az új, isteni életben. Péter apostol így írja le az újjászületés megváltási élményét: **„... mert hiszen nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, tudniillik Isten élő és örökké maradandó Igéje által“** (1.Pt. 1:23; Lk. 8:11).

A Megváltó visszajövele az apostoli korszak egyik fő témája volt. Számos Igehelyekben ki lett hangsúlyozva. Az 1.Thess. 4:13-18-ban pontosan leírja Pál apostol, hogy hogyan és miként fog lezajlani. Az 5. fejezet végén azt írja: **„Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és a ti szellemetek maradjon őrzötten meg lelketekkel együtt és testetekkel is a mi URUNK Jézus Krisztusunk visszajövetelére“** (23.v.).

A mi URUNK és Megváltónk az Ő személyleírásában vőlegénynek is megjelöli magát és gyakran beszélt a menyegzői vacsoráról. Aki a menyasszonygyülekezethez tartozik, elfogadja az ez-időre szóló ígéretet, figyelembe veszi a felszólítást: „*Meglásd: Jön a Vőlegény!*“ (Mt. 25) és felkészül ama dicsőséges napra. A Mt. 25:10-ben előrejelzően lett mondva: „... *azok a szűzek, akik készenlétben voltak, bementek Ővele a menyegzői vacsorára, és azután be lett zárva az ajtó.*“ A Jel. 19:7-ben olvassuk: „*Hadd örüljünk és ujjongjunk és dicsőítsük tisztelve Őt! Mert elérkezett a Bárány menyegzője, és az Ő menyasszonya elkészítette magát.*“

Az ÚR elkészített a megváltottaknak egy helyet, „*És soha oda semmi tisztátalan be nem jut és senki azok közül, akik gyakorolják az utálatosságot és a hazugságot, hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe*“ (Jel. 21:27).

Egy hang hangosan kiált: Halljátok ezt, ti népek mind: Most hangoztatva van az isteni Ige-üzenet mint utolsó felszólítás a Jézus Krisztus visszajövele előtt. „*Hogyan fér össze az Isten temploma a bálványokkal? Mert hiszen mi az élő Istennek a temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: »ÉN közöttük fogok lakni és járni; Én Istenük akarok lenni, és ők az Én népem legyenek.« Ezért tehát: »Menjetek ki közülük és váljatok külön tőlük«, parancsolja az ÚR, »és semmi tisztátalant ne érintetek, így Én magamhoz akarlak fogadni titeket« és »ÉN Atyátok leszek nektek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá legyetek«, így szól az ÚR, a Mindenható*“ (2.Kor. 6:16-18).

Most van a felhívás a különválásra minden tévedésből, minden bibliaellenes hagyományból. Most itt van az ideje az előkészületnek, itt van az ideje, csak azt hinni, amit a Szentírás mond. Most itt van az ideje annak, hogy mindazok akik a biblia alapján hisznek, alámerítés által megkeresztelkedjenek, úgy, mint a kezdetben is az ÚR Jézus Krisztus nevében. A hívők közül senki ne vesse meg az Isteni üdvhatározatot mint az akkori írástudók. (Lk. 7:30).

A Keresztelő János szolgálatára utalva azt kérdezte a mi URUNK a néptömegtől: „*Milyen okból mentetek ki a pusztába? Nádszálat akartatok látni, amelyet a szél ide oda ingat?*“ És Ő feltette a kérdést még egyszer: „*Ugyan miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert akartatok látni vagy egy prófétát akartatok-e látni?*“ Jézus így felelt: „*Igen, mondom nektek: egy embert, aki még több mint egy próféta! Mert ő az, akire az Írás Szava hivatkozik: »Íme, Én elküldöm követemet előtted, hogy elkészítse előtted az utat.*“ (Mt. 11:7b-10). A próféták valamennyien Jánosig jövendöltek (13.v), de attól kezdve az Isten országa hirdettetett.

Milyen okból vonultunk mi ki? Egy jóléti prédikátort akartunk meghallgatni, vagy egy Tévé-karizmatikust? Nem és újra nem. Mi felismertük, hogy 2000 év eltelte után, az Istentől küldött ember, William Branham által, ismét hirdette Isten teljes üdvhatározata (Ap.Cs. 20:27). A mi kimenetelünk oka az volt, hogy meghallgassuk az Istentől kinevezett ember ajkáról hirdetett, eredeti Ige-üzenetet; meghallgatni azt az embert, aki 1963 február 28-án, a Sunset-hegységben, 40 mérföldre Tucsonból, Arizonától, az Egyesült Államokban, a természetfeletti fényfelhőből azt a közvetlen utasítást kapta, hogy térjen vissza az ő hazai gyülekezetébe, Jefferszonvillebe, hogy a Jelenések könyvében írt hét pecsétről beszéljen. Ennek az utasításnak eleget tett 1963 március 17-től egészen 24-ig. Az amerikai „Science“ magazin közírré tette április 19. a fotót a felhővel, majd a „Life“ magazin 1963 május 17.. De nemcsak a hét pecsét, hanem minden elrejtett titok, minden tanítás átfogóan – az Istenségről, a keresztségről, az úrvacsoráról stb. – minden eredetileg hirdetve lett számunkra úgy, ahogy a Biblia azt tanítja. Noha a próféta 1965 decemberében haza lett véve, az Ige-üzenet megmaradt számunkra és az egész világra kiterjedően hirdetve lett.

Az Isten gyülekezete újra pillére és alapja az Igazságnak, és nem egy valási hazugság-építmény. A Jézus Krisztus gyülekezetében nem létezik önértelemzés vagy tévhitőség. Az ezidőre szóló Ige-üzenet által, amely száz százalékban megegyezik azzal az Ige-üzenettel, amely a kezdetben is hirdetve lett, fel lett építve a gyülekezet az eredeti alapra. Az igazán bibliai hívőknek megerősítően ígéretbe lett adva az Isten pecsétje: **„Őbenne pedig titeket is, miután hallomást szereztetek az Igazság Igéjéről, az üdvösségetek Evangéliumáról, és miután elsajátítottátok hívökké lettetek, eljegyzett pecsétjével, a megígért Szent Szellemmel“** (Ef. 1:13). De mielőtt ez megtörténhet, mindenki ki kell jöjjön a félremagyarázatok zűrzavarából, mert Isten csak az Ő Ige-menyaszszonyát fogja elpecsételni.

Közvetlen elhívásom óta 1962 április 2., hirdetem az Isten Szavát, a teljes Evangéliumot, az ezidőre szóló tiszta Ige-üzenetet és kiosztottam a szellemi eledelt (Mt. 24:45-47). Miután 2017 novemberében Kuvaitban és Bahrainban lehetőséget kaptam az Igehirdetésre, most pontosan 165-re növekedett azon országok száma, amelyeket havi misszionáriusi utazásaim során az elmúlt 55 év alatt meglátogattam. Lehetőségem kaptam prédikálni a fővárosokban, mint Moszkvában és Pekingben, Damaszkuszban és Kairóban, valamint a világ számos más városában is.

Úgyszintén a 30-perces televíziós programok kisugárzása által is, amelyek 56 TV-állomásokról angol nyelven lettek terjesztve, világszerte milliók tudomásul vehették és megtapasztalhatták Isten teljes üdvhatározatát. A prédikációim különböző országokban a helyi televíziós csatornák által vannak

kisugározva. Havi összejöveteleinket minden hónap első hétvégén a Krefeldi misszió-központban emberek ezrei követik, hallgatják és látják az egész földről, legyen ez élő közvetítés által az Internet segítségével vagy CD-n vagy DVD-n, amelyeket ingyenesen elküldünk. Isten gondoskodott arról, hogy a hónap első hétvégén megtartott prédikációk egyidejűleg 15 nyelvre legyenek lefordítva itt a misszió-központban; és az Ige-üzenet, amely megelőzi Jézus Krisztus második eljövetelét, a föld minden nyelvére le legyen fordítva.

Amit Isten jelenleg végez, az egyedülálló a földön. Így lesz az örökkévalóan érvényes Evangélium, mint utolsó Ige-üzenet minden nyelven, minden népeknek és törzseknek az egész föld kerekiségén hirdetve (Jel. 14:6; Mt. 24:14). Minden igazán bibliai hívő tudja: a vég-idő itt van, az Ő eljövetele közel áll. Ők hallják, amit a Szellem a kinyilatkoztatott Ige által a gyülekezeteknek mond, és felkészülnek az elragadtatás dicsőséges napjára.

Én Isten előtt tanúsihatom, amint Mikeás próféta is mondta a bevezetésünkben, hogy csak azt adtam tovább, amit az ÚR az Ő Szavában meghagyott számunkra.

Így szól az ÚR: *„Íme, Én hamar eljövök!”*, és minden igazán megváltott hangosan kiáltja és mondja *„Amen, jövel, URAM Jézus!”* (Jel. 22).

Jeruzsálem – a terhet jelentő kő Izráel 1948 – 2018

Egy hang hangosan kiáltja: Halljátok ezt, ti népek mind: *„Azon a napon majd terhet jelentő kővé akarom tenni Jeruzsálemet minden népek számára: mindazok, akik föl akarják emelni azt, csalhatatlan bizonyossággal megszakadnak bele, amikor összegyűlten összefog ellene a föld minden népe”* (Zak. 12:3).

Azáltal, hogy Jeruzsálemet hivatalosan elismeri mint Izráel fővárosát és annak kijelentése, hogy az Egyesült Államok nagykövetsége átköltözik oda, előmozdította az amerikai elnök Donald Trump 2017 december 6. a megütkezés követ. Csak néhány nappal később az Egyesült Nemzetek Közgyűlése (ENSZ) állásfoglalást adott ki, amelyben sürgette az Egyesült Államokat, hogy vonja vissza Jeruzsálem elismerését Izráel fővárosaként. A felbontó kérelmet Törökország és Jemen terjesztette elő. Az aláírást 128 állam között van Szaúd-Arábia mellett, Egyiptom és Kuvait is, valamint Németország, Franciaország és Nagy-Britannia is.

Az összes politikus és államvezető át kellene vizsgálja a történelmet:

Már Ábrahám útnak indult annak idején Izsákkal együtt a Móriah-hegyre, hogy Istennek egy személyes áldozatot mutasson be (1.Móz. 22). Ez a jeruzsálemi Templom-hegy. Jeruzsálem 780-szor van megemlítve a Bibliában.

Dávid megvásárolta a helyet a Jebuzeus Ornantól és arannyal fizette ki neki, amelynek súlya 600 siklus volt (1.Krón. 21:25). Azután a következőket tette érthetővé: **„Ezen a helyen itt létesülnie kell az Úr Isten házának, és ez lesz itt Izráel égőáldozati oltára!”** (1.Krón. 22:1).

Dávid 3000 évvel ezelőtt 33 éven át uralkodott Jeruzsálemben, majd a fia Salamon 40 éven át uralkodott Jeruzsálemben. Salamon felépítette ott a Templomot Isten közvetlen megbízásából. De elsősorban a Szövetség ládája volt, amelyben az Isten Szava volt elhelyezve: **„... és helyet készítettem ott a ládának, abban van az Úr Szövetségének az okmánya, amelyet őseinkkel kötött, amikor kivezette őket az Egyiptom földjéről”** (1.Kir. 8:21). Az 1.Kir. 8 alapján láthatóan elborította a természetfeletti dicsőség az elkészült templomot. Ez Isten döntése volt Jeruzsálemet Izráel fővárosának kinevezni. A mai meglévő világ fővárosai közül egyik sincs olyan idős mint Jeruzsálem.

Az izraeliták már Ábrahámától, Izsáktól és Jákobtól kezdve az Úr Istennek egy különös tulajdonnépe volt. Erre az időre a következő ígéreteket adta nekik: **„ÉN ki akarlak tehát hozni benneteket a pogány népek közül és összegyűjtelek benneteket minden országokból és vissza vislek benneteket a saját földetekre”** (Ezék. 36:24).

„Bizony megkönyörül az Úr Jákobon és Izráelt még egyszer kiválasztja és nyugalmat ad nekik szülőföldjükön. Ennélfogva a jövevények társulni fognak hozzájuk és Jákób házához csatlakoznak” (Ézs. 14:1).

„Ezért így szólt az én Uram az Úr: »Mostantól jóra akarom fordítani Jákób sorsát és irgalmas leszek Izráel egész házához ... Amikor visszahoztam őket a népek közül és összegyűjtöttem őket az ő ellenségeik országából és így kimutatom és megnyilvánítom rajtuk a többi népek szeme láttára, hogy Szent vagyok ...“ (Ezék. 39:25+27).

A Luk. 21:24-ben azt mondta az Úr: **„... pogányok tapossák Jeruzsálemet, amíg le nem jár a pogányok ideje.”** Az idő elközeledett és minden valóra válik.

Ézsaiás próféta megjövendölte: **„Az utolsó napokban fog bekövetkezni, hogy szilárdan fog állni az Úr házának a hegye a hegyek tetején és kimagaslik minden más csúcspontok közül; akkor özönlani fog hozzá valamennyi pogány nép és hullámozóan eljön a sok nemzetiség és ezt mondják: »Jöjjetek, hadd vonuljunk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének a házához, a Templomához, hogy tanítson minket az Ő utaira, hogy ösvényein járjunk!« Mert a Sionról származik a tanítás és az Úr Igéje Jeruzsálemből”** (Ézs. 2:2+3).

„Az Úr birtokba fogja venni Júdát mint az Ő tulajdon örökségét és Jeruzsálem lesz újra a választottja“ (Zak. 2:16). Ámen.

„Örüljetek Jeruzsálemmel! Vigadjatok vele ti mindnyájan, akik szeretik őt! Szívből örüljetek neki ti mind, akik gyászoltátok őt“ (Ézs. 66:10).

Az Ő királyi uralma kezdetén az Úr Isten ráhelyezi az Ő lábait az Olajfák hegyére: **„Ő majd ráfekteti majd lábát azon a napon az Olajfák hegyére, amely Jeruzsálemtől keletre van ...“** (Zak. 14:4). Ezután a huszonnégy vén a következő szavakkal fogják imádni az Istent: **„Hálát adunk neked, ÚRUNK, Mindenható Isten, aki vagy, és aki voltál, hogy kezedbe vetted nagy hatalmat és immár átvetted a királyi uralkodást“** (Jel. 11:17).

Az első világháború vége felé, 1917 decemberében, Allenby brit parancsnok elfoglalta Jeruzsálemet, amely 400 évig az oszmán uralom alatt volt. Azóta az egész terület — a Transzjordánia néven ismert — egészen 1948-ig a brit közigazgatás alatt volt. Egy palesztin állam ugyanis soha nem létezett.

1948 május 14. nyilvánosan kikiáltotta Ben Gurion Izráel államát. 1979-ig minden etnikai népcsoport békésen együtt élt. Majd csak amikor Ajatollah Khomeini megdöntötte a perzsa Shahot, aki Izráelnek egy barátja volt, kijelentette Iránból az ellenséges viszonyt Izráellel. Sőt, a második Intifáda kitöréséig 2000-ben, utazási csoportunkkal még a Gáza övezetet is beutazhattuk. Sajnos ez ma már nem lehetséges.

A „Jeruzsálemre mint fővárosra vonatkozó alaptörvénnyel“, 1980-ban ki nyilvánította az izráeli Parlament Jeruzsálemet mint Izráel oszthatatlan fővárosát. 2018 január 2. megváltoztatta a Knesszet a régi megállapodást 1980-ból és elhatározta az „Egyesült Jeruzsálemi Törvényt“. Ebben meg van állapítva, hogy minden döntést Jeruzsálem státuszával kapcsolatosan csak a Knesszet kétharmados többségével lehet meghozni.

Elkezdődött egy új szakasz: **Mármost Jeruzsálem egész nyilvánvalóan is terhet jelentő kővé vált.** A Donald Trump nyilatkozata után ellátogatott az izráeli miniszterelnök Benjamin Netanyahu, 2017 december 11. Brüsszelbe, az Európai Unióba, adott ott egy rövid nyilatkozatot, amelynek nyomán megvetéssel megalázták. Az Európai Unió azt követeli az Eu külpolitikai fő képviselője és vezetője, Federica Mogherini által, hogy a Trump nyilatkozatot vonják vissza. Egészen nyilvánvaló, hogy az „Amerikai Egyesült Államokat“ mint világhatalmat az „Európai Egyesült Államok“ világhatalommal akarják helyettesíteni. Vannak olyan erőfeszítések az EU-n belül, amelyek születési anyakönyv kivonata szerint a „Római Szerződések“ érvényesek, amelyeket 2025-ig meg kell valósítani. A bibliai próféciaik szerint ez lesz a negyedik nagy világbirodalom, az utolsó világhatalom, mint ahogy Dániel próféta előre látta.

2018 májusában 70 év telt el azóta, hogy megalapították Izráel államát. Amennyiben az ország lakossága az államalapításkor 850.000 volt, úgy tíz évvel később, már több mint kétszer annyi volt. A lakosság száma 1990-ben 4.500.000 volt. Ma körülbelül 8,7 millió.

A békefolyamat meg fogja tartani az irányát, hogy beteljesedjen: „*Amikor azt mondják: »Most békesség és biztonság uralkodik«, akkor hirtelen rájuk tör a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra, és bizonyára nem fognak megmenekülni*“ (1.Thess. 5:3).

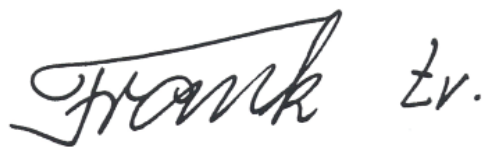
De az is meg fog történni, amit Jóel próféta profétált: „***De azt vegyétek vitathatatlanul tudomásul: azokban a napokban és abban az időben, amikor jóra fordítom Júda és Jeruzsálem sorsát, ott Én össze akarom gyűjteni mind a pogány népeket és levezetem őket a Józsafát völgyébe, hogy ott ítéletet tartsak fölöttük Izráel, az Én népem és Tulajdonom miatt, mert szétszórták őket a pogányok közé és az Én országomat felosztották***“ (Jóel 4:1-2).

Mi a Biblia végidejére szóló próféciaák beteljesedésének közepén élünk. Sajnálatos, hogy az Európai Unió külügyminiszterei és számos államfő nem tartják tiszteletben Isten döntését.

Nagy várakozásban vagyunk és számolunk azzal, hogy a mi hűséges URUNK tökéletességre fogja vezetni az Ő megváltási művét a nemzetekből összetevődő gyülekezetével és felvesz minket az elragadtatásban, amint írva áll: „... *errefel - azután, mi akik még élünk és megmaradtunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az ÚR fogadására a levegőbe; és rögtön azután egyesítve leszünk mindenkor az ÚRRAL*“ (1.Thess. 4:17). Idejét és óráját, amikor ez meg fog történni, senki nem tudja, ezért készenlétben kell állnunk. Azután befejezésre viszi az Ő művét Izráellel a két próféta szolgálata alatt (Jel 11) és elkezdődik az Ő ezeréves királyságának birodalma. Ámen.

„*Mármost a hetedik angyal is megfújta a harsonát: és hatalmas hangok megszólalását lehetett hallani a mennyben, akik így kiáltottak: »A világ fölötti királyi uralom, a mi URUNKÉ és az Ő Felkentjéé lett, és Ő Királyként fog uralkodni örökkön-örökké!«*“ (Jel. 11:15).

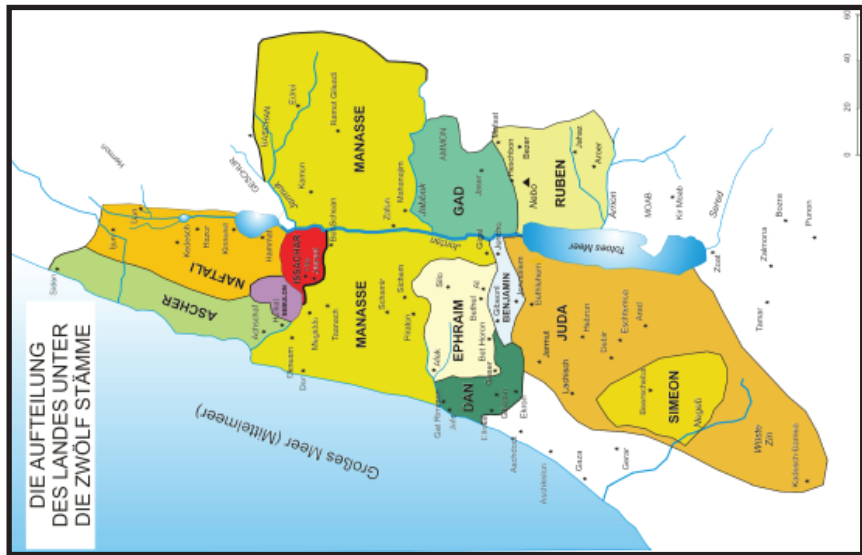
Isten megbízásából hivatalban

A képen 2017 szeptember 16. megtartott rendkívüli összejövetel látható a romániai Constantában, a Fekete Tenger partján.

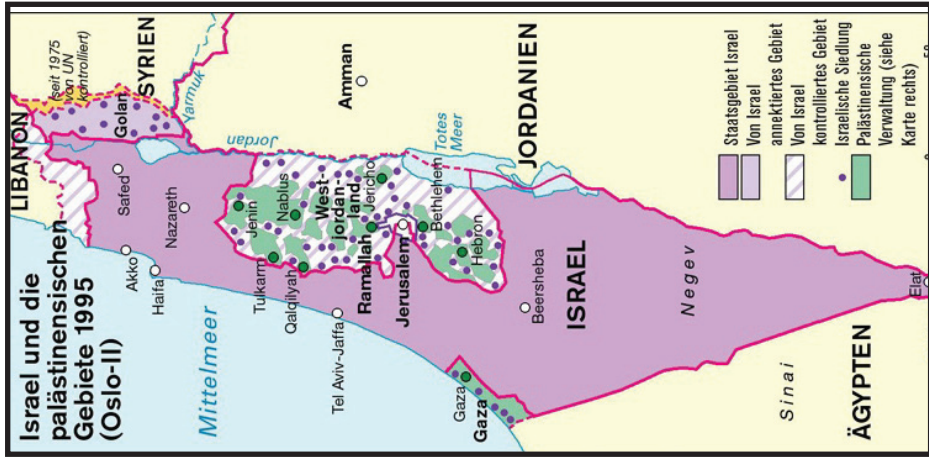
Az összejövetelen nem csak hívők vettek részt, hanem olyan emberek is, akik életükben legelőször hallottak egy prédikációt. A több mint száz ember között, akik előre jöttek az imádkozás végett, volt egy iszlám újságíró és egy ember az ortodox egyház képviselői közül. Mindketten elfogadták az Úr Jézust személyes Megváltójuknak és két héttel később bementek bibliailag a Fekete Tengerben az összes többi újonnan megtértekkel együtt. A mi hűséges URUNKNAK legyen hála.

Ügy, amint a bal oldali térképen látható, osztotta fel Júzsúé az ígért földjét a 12 törzs között, amint a 13–20-ig terjedő fejezetekben elolvasható; két és fél törzs a Jordán keleti oldalán kapta a részét.

Így látta Ezékiel is a 47. és 48. fejezetek alapján újra az ezeréves békebirodalom alatt. A 47. fejezetben már látta a Templomot is, amelyet még fel fogtak építeni. A 48. fejezetben aztán megtaláljuk a 12 törzset az ő örökségükben.

A jobb térképen pedig látjuk azt, amit a politikusok a Szentföld területéből csináltak. Ők valamennyien úgy hivatkoznak Izraelre, mint megszálló hatalomra és az ország gyökeres részét (az ún. West Bank területet), mint elfoglalt területet. Ez így nem marad. Az ezeréves békebirodalomban újra helyre lesz állítva az isteni rend a Szentföldön.

Kiadó: Ewald Frank, Misszionárius, Postafiók 00707, 47707 Krefeld, Németország. Minden szállítás az önkéntes adományozás alapján történik. Az összes befizetés a németországi misszióműhöz: Freie Volksmission Krefeld, Postbank Essen, Nr. 1 676 06 439, BLZ 360 100 43, IBAN DE16 3601 0043 0167 6064 39, BIC PBNKDEFF vagy Freie Volksmission Krefeld, Sparkasse Krefeld, Nr. 1 209 386, BLZ 320 500 00, IBAN DE14 3205 0000 0001 2093 96, BIC: SPKRDE33.

Elérhetőség:

Missions-Zentrum

Postafiók 100707

47707 Krefeld

Telefon: 02151/545151

Fax: 02151/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de oder

Honlap: <http://www.freie-volksmission.de>

A sokszorosítás és másolás csak a mi jóváhagyásunkkal engedélyezett.